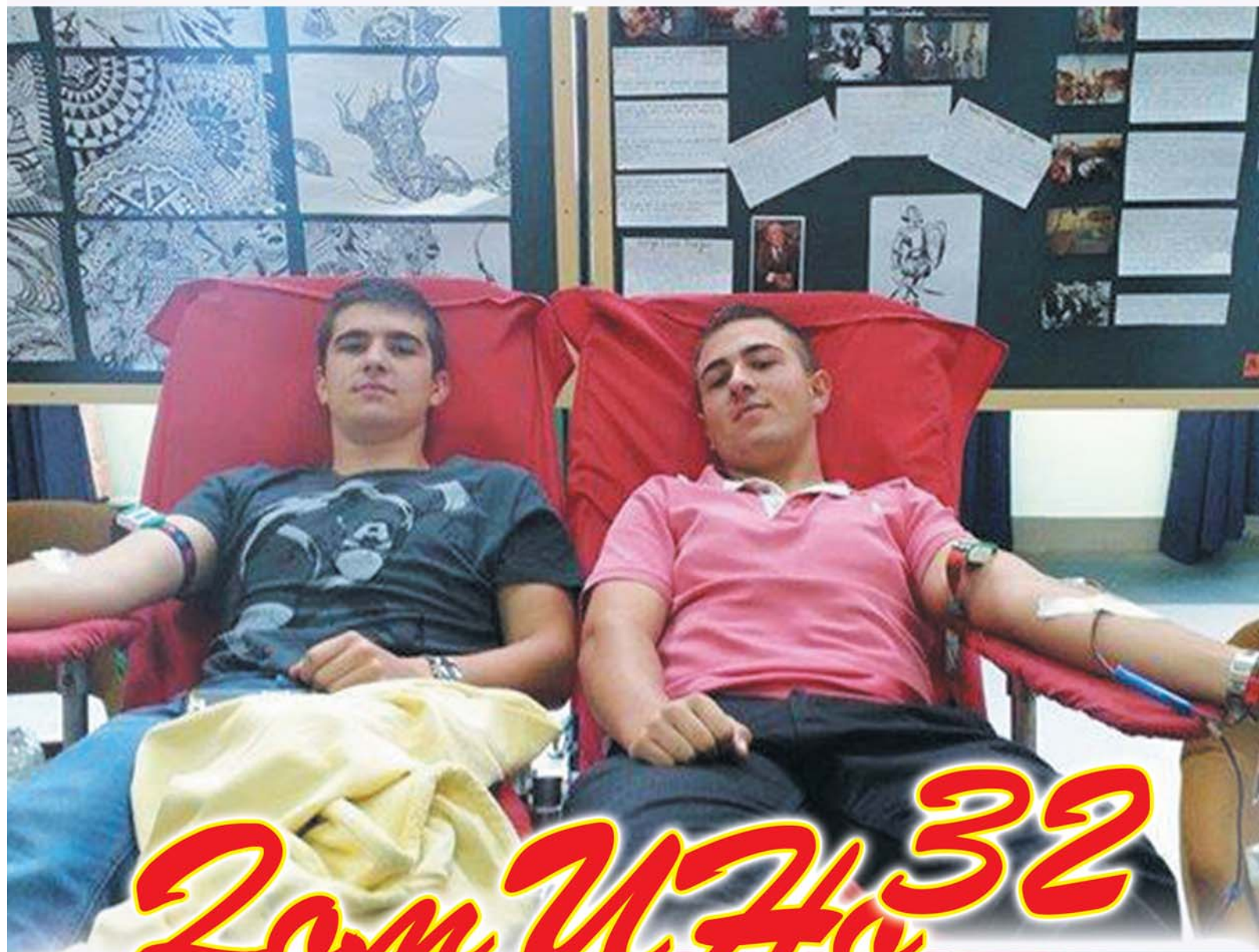

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЬИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

2011 УЧО 32

Новембар, 2014.год.

Представљамо вам нашег студента

Стефан Лазаревић

Запазили су га сви ученици који су били на последњим лирским вечерима по дивним песмама и упечатљивом начину казивања. Васпитачи га знају још од раније кад је свилајначки дом ученика представљао на културно-уметничким домијадама. Драго нам је што је у нашем граду, на Факултету педагошких наука, и у нашој Кући младих.

Поред неоспорног талента одликује га висок степен културе и одговорности. О себи нам је рекао: Рођен је 1. 11. 1993. године у Јагодин. Живи у селу Ђуринац код Свилајнца. Средњу школу је завршио у Свилајнцу, смер Прехрамбени техничар. Студент је треће године „Факултета педагошких наука“ у Јагодини и члан књижевног клуба „Мирко Бањевић“ из Параћина.

Заљубљеник у културу, опседнут и опијен великим песницима настоји да једног дана учећи и радећи достигне ниво којим ће се сврстати међу великане српске поезије. Глумац аматер у неколико позоришних скупина, тренутно најактивнији у позоришту „Станиславски“ у Јагодини. У средњој школи је био награђиван на различитим културним

манifestацијама, како у глуми, тако и у рецитовању и писању поезије. Хуманиста, борац за људска права и традицију. Окренут култури, слози и свим оним вредностима које људе чине бољим. Оснивач и један од старшина Српске омладинске културне организације „СОКО“, која својим деловањем има за циљ да културним манифестацијама промовише и оживљава све оне племените вредности као што су морал, поштење, љубав. СОКО је за њега шанса да још више упозна српску традицију, православну религију, културу и да заједно са младим људима ствара у области културе и спорта. Велики је пријатељ, насмејан, позитиван и ведрог духа. Својом енергијом мотивише и друге да делују.

„Све што остаје иза нас јесу наша дела, која сведочећи наше постојање, побеђују смрт и воде нас у живот вечни“. Стефан Лазаревић

У све оно што нам је рекао о себи, ми који смо му се само мало приближили, уверили смо се и сами. Он своје речи потврђује у пракси и живи по својим начелима. Зато му желимо да врло брзо постане познат и шире, раме уз раме са великанима српске поезије.

МОЈ ДЕДА

Мој деда никад познат био није,
али је знао шта је образ, породица,
имао је наду што у срцу бије,
да ће поштена му бити деца.
Знао је да песмом ране лечи,
понекад га снева бака,

што са жаром о њему јечи,
док и њу једном не однесе рака.
Знао је да причом живот врати,
да саветом душу греје,
знао је он свету дати,
трунку раја кад се смеје.
Рођен на Благовест,

кад нада, срца људима блажи,
сваког је овај човек,
лепом речију знао да оснажи.
Мој деда никад познат био није,
али је знао ко је, шта је.
У грудима Српска душа вијори,
Христос живот свима даје.
Једном, само је заспао,

дан данас он тако снева,
хвала ти Боже што сам крај њега
растао,
што сам га поносно звао деда.
Ову му песму поклањам сада,
јер живеће лик доброг човека,
Благоје Голе то му је име,
отац и деда - људина нека.

Само за ученике чији је сваки дан обележен реченицом:
"ДАНАС немам ништа да учим"

Nobel za mir Malali Jusufzai

Komitet je naveo da je nagrada dodeljena zbog njihovog nesebičnog rada u borbi protiv nasilja i ugnjetavanja dece i mladih, kao i za neprestanu borbu za pravo svakog deteta na obrazovanje. Malala je postala najmlađi dobitnik Nobelove nagrade u istoriji.

Malala Jusafzaj (17), jedan od favorita za ovu nagradu i prošle godine, istaknuti je borac za obrazovanje devojčica u Pakistanu još od **2009. godine, kada je imala 12 godina i pisala**

blog za BBC pod pseudonimom Gul Makai u

kom opisuje život pod talibanskom okupacijom.

U žižu svetske javnosti dospela je u oktobru 2012. godine, kada je napadnuta u školskom autobusu u pakistanskoj dolini Svat. Talibanski napadač je ušao u

autobus, prozvaо njeno ime, a zatim ispalio tri hica u nju. Jedan metak ju je pogodio u lice. Prebačena je u bolnicu u Engleskoj, gde je nakon duge rehabilitacije uspeła da se oporavi.

Nakon toga je nastavila svoju borbu i dobila široku međunarodnu podršku.

"Uprkos mladosti, Malala se već godinama bori za pravo devojčica na obrazovanje i svojim primerom je

pokazala da deca i mladi ljudi mogu i sami da doprinesu

poboljšanju situacije. Činila je to u najopasnijim uslovima. Tokom svoje herojske borbe, postala je glavni glasnogovornik prava devojčica na obrazovanje", navedeno je u obrazloženju nagrade.

АНКЕТА – Може ли љубав опстати у дому?

1. година

Ивана 404 - Може, зато што си близу вољене особе.

Тамара 404 - Не, зато што су близу и стално се виђају и стално би проверавали једни друге.

Јована 406 - Не може, зато што увек постоји неко трећи.

Софија 407 - Може, ако се двоје воле све остало је небитно.

Милица 404 - Љубав у дому тешко може опстати зато што има много особа на једном месту и у ту љубав би се умешала трећа особа.

Марија Д. 411, Анђелија 408 - Може. Не знам зашто може али једноставно може.

Душан 109 - Ако се двоје воле онда та љубав може опстати.

Александра 102 - Не може, зато се много њих умеша.

2. година

Андријана 309 - Па мислим да не може, јер се обично убаци трећа особа.

Јелена 306 - Не може, јер има превише особа на једном месту.

Марија В. 405 - Па може, зато што су увек заједно.

Невена 412 - Не може, ја у љубав не верујем.

Јована 412 - Ха, па не може. Строги васпитачи.

Ана 413 - Не, зато што превише времена проводе заједно.

Александра 413 - Да, дом је права ствар за љубав.

Катарина 404 - Мислим да не може зато што би се умешала трећа особа.

Сашка 407 - Зависи каква си особа и да ли је љубав обострана.

Андјела 411 - Може, зато што су увек заједно.

3. година

Милица 308 - Тешко је када имаш дечка у дому, јер сваког занима и свако се меша.

Владанка 308 - Може да опстане ако је то заиста права љубав.

Јелена 309 - Зависи од тога како су те родитељи васпитали.

Марија 309 - Може, зато што га стало виђаш.

Јован 314 - Не може, не дају после 10ч.

Стефан 209 - То је релативна ствар када је љубав у питању. Зависи од особе, не од места.

Владимир 209 - Ако се двоје воле нема препрека.

Димитрије 209 - Може да опстане. Ја могу покушавати, али некад можда не може из неких компликованих разлога.

Вељко 210 - Може, ако девојка има нормално понашање.

Стеван 210 - Може, јер тако Стева каже.

Душан 216 - Не, зато што нисам имао љубав у дому.

4. година

Катарина 310 - Могуће је, али не све 4. године.

Ивана 307 - Ако се неко воли опстаће било где,

Катарина Димитријевић, Сашка Никодијевић

Free hug day

Kako bismo pomogli mnogima koji su prvi put u domu da prebrode adaptacioni period, organizovali smo dan zagrljaja.

Inicijator: vaspitačica **Jelena Martinović**.

Realizatori: Jelena M. Lidija Matić

Najviše zagrljaja su poklonili Dimitrije Stanojević i Stevan Nešić, a posle njih Nemanja Marinković, Vučković Uroš, Stefanović Dušan, Miljković Petar, Đokić Marko, Jeremić Marko...

НАШИ ФУДБАЛЕРИ -

Многе успехе наших спортиста смо славили испред балкона Скупштине у Београду. Недостају још фудбалери. Можда ће баш неко од ових дечака који су сад у дому једног дана да се попне на тај балкон. Познајући неке од њих, верујемо у то.

Представљамо вам ДВА ФИЛИПА- Миловановића и Максимовића

Ове године наша Кућа младих је пуна спортиста. А како је у „здравом телу здрав дух“, није чудо што је већина њих насмејана, ведра иако сваког дана одлазе на тренинг по киши, ветру.... док други лењо седе и досађују се мрзовољни.. Они имају снове и циљеве. Неки ће их и остварити, јер „**циљ може постићи само онај ко га има**“

Филип Миловановић је из Деспотовца, прва година, туристички техничар, одличан ђак. Насмејан, духовит и културан. Питали смо га од кад је у Јагодини.

- Дошао сам пре 3 године овде. Две године сам путовао сваки дан. Нисам ни школу запоставио; никад се не зна.
- У дому си од септембра?
- Не. Од лета. Целог лета нас неколико је било у Студентском дому. Од 8:30 - 11:00 смо имали теретану и кондициони тренинг, а од 16:00-19:00 игру с лоптом.
- Да ли је то напорно, с обзиром да пешачите 30мин до стадиона?
- Није. Ја то волим. На почетку нас је било 40 сад је остало 30. Издвојили

су се најупорнији и најбољи. Они други су одустали.

- Како ти је било док су други излазили у град и „проводили се“?
- Мени је провод тренинг. То је мој смисао живота. Кад ми је тешко ујутру да устанем ја се само сетим шта ми је битније: да ленствујем или тренинг? То је мој живот још од 5.године и онда лако устанем. А увече после целог дана тренинга ми паднемо од умора и већ у 21:30 спавамо.
- Сада имате један тренинг дневно, јер идете у школу. Кад учиш?
- Увече од 21:30 до 23:00. Тад се трудим да што више прочитам; у школи пазим и за сада је добро.
- Јесте ли негде путовали?
- Били смо у Словенији, у Димитрограду, а у новембру идемо у Аустрију. Сваког викенда имамо утакмице па често путујемо у Ниш, Београд, Чачак.
- Испричај неку занимљивост са тренинга.
- Иако су тренинзи напорни ми се увек добро забављамо. Нпр. ко изгуби носи на леђима два круга друга чија је екипа победила.
- Имаш ли узора?
- Немању Видића.

*****

Место које ће вам највише рећи о неком ученику је наша учионица.

Кад год не иде на тренинг **Филип Максимовић** је тамо - тачан у минут. Увек иде лаким кораком, полетан, насмејан и увек културан и одговоран. С њим разговор тече глатко и спонтано и још код првог сусрета вас одушеви.

Рођен је у Књажевцу 1999., лепом градићу у југоисточној Србији, а од 2004. живи у Сокобањи, нашем лепом туристичком месту.. У Јагодину је дошао због фудбала. Променио је и град, и клуб и школу и смер, али му ништа није тешко. Економска школа је, друга година.

На питање кад је почео да игра фудбал рекао је:

- О случајно. Хтео сам да тренирам кошарку. Отац ме је једног дана кад сам имао 5 година повео да са њим гледам фудбалску утакмицу првог тима. Пре ње су дечаци мог годишта и старији имали тренинг. Мене то баш и није занимало. Стајао сам крај оgrade и гледао, кад је тренер пришао мом оцу и замолио га да им се придружим, јер им је недостајао један играч. Сутрадан ме је тренер позвао опет. Од тог првог контакта са том лоптом, завалео сам фудбал „ушао ми је у крв“. Кад сам имао 13 година ишао сам на тренинг утакмицу и „Звезду“, где сам

могао и боље да играм, али после тога сам фудбал схватио мало озбиљније. Мислим да свако треба да има представу о томе шта жели да буде: лекар, професор, возач камиона.... ја желим да postanем фудбалер. Ја имам циљ. Имам слику у глави. Ја тачно знам шта желим. Уз одлучност и труд урадићу све да једног дана могу да кажем : "Вредело је". Увек гледам напред, како може да буде, не враћам се на прошлост.

Многим ученицима причу о визуелизацији, о важности планирања, постављања циљева, не схватају.

Дивно је наићи на неког ко то не само зна, разуме, него и примењује.

- Где си раније тренирао?
- Тренирао сам сваког дана и ујутру и увече и по киши и снегу, и када је грејало сунце, само да бих напредовао. Играо сам за први тим ФК „Озрен“. Сви су били старији од мене и по 10 и 20 година, али мени то није сметало. Тренирао сам као и остали и брже напредовао, како је рекао мој бивши тренер. „Озрен“ је за мене био не само клуб, већ и породица.....али после 10 год решио сам да идем даље.
- Ко те у тој намери подржава?
- Сад су и родитељи уз мене. У почетку су били само за то да се бавим неким спортом тек да не бих седео у кући. Мој отац је тренирао фудбал у младости, али пошто је у 3. години остао без оца, морао је да преузме сву бригу о породици и одговорност на себе. Били су сиромашни и када је видео да од фудбала неће моћи да живи, одлучио се за школу. Причао ми је како је путовао на тренинг и носио књиге, па је онда у паркићу учио за школу. То му је било врло напорно па је морао да „окачи копачке о клин“. Мени је због тога увек била нека туга око срца.
- Да ли се жртвовање твог оца исплатило?
- Да, завршио је Вишу машинску и сада је шеф машинског парка у руднику „Соко“. Добро живимо. Имам и млађег брата који је врло висок и тренира кошарку, а ја сам поносан што сам старији.

Филип не тренира само, већ и учи и то онако како треба - квалитетно и с разумевањем. Није запоставио школу.

Одличан је ђак.

- Како мислиш касније, кад будеш морао још више да жртвујеш због фудбала?
- За сада ми добро иде и једно и друго. Отац ми каже да терам оба док могу, а када не будем могао онда ћемо сести и попричати шта да одаберем да ми буде приоритет . Док ме је отац тренирао у Соко бањи говорио је „платићеш ми ти сав овај зној једног дана“..
- Све је оствариво и могуће. Кад су могли у тежим временима да успеју Ђоковић, Удовичић и други, зашто не бих могао и ја! - више тврди него што се пита. Прочитао је све о Ђоковићу и свиђа му се зато што је отворен за нова сазнања, културан, зна језике, што ради све што треба да би био психички јачи и још много што шта.. неке од тих особина има и Филип.

Шта додати на крају осим да ученик коме су његов отац и Ђоковић узор, сигурно иде правим путем.

Па срећно обојци!!!!

ДК

Кад се твојим сновима нико не смеје, значи да нису довољно велики.

ИЗ МОГ УГЛА : Друштвене мреже нису баш увек забавне

Лепо је то што је технологија напредовала, што можемо да се чујемо са рођацима, пријатељима из иностранства, свих делова света. Али полако нам се се живот претвара у интернет. Постајемо зависни од лајкова, лепих слика и још много тога. А највећи проблем је постао када дечко или девојка раскине с тобом преко нета. Како то преживети? И онда одједном је твој профил блокиран порукама: "па зашто сте раскинули?", "па били сте тако слатки", а још ако на некој слици имаш преко 200 лајкова, а мораш да обришеш.... На instagramu можеш да видиш фотку са његовом новом девојком или њу са новим дечком. Whatspp стално прелиставаш да видиш да ли ће ти пустити поруку и на свим осталим мрежама, одлазиш да видиш шта има, ко ће ти пустити поруку. А онда на twitteru мораш да будеш кул да има 1000 људи који ће да те прате и диве се твој статусу, или храни коју ти једеш.

Зато немојте да друштвене мреже управљају вашим животом, већ ви то урадите. Позовите другарицу у шетњу, на кафу. Ако су љубавни проблеми решите то сами негде напољу, а не на face-у да сви виде. Осећаће те се боље.

Тамара Милановић 306

АНКЕТА - Прва ноћ у Дому

(4. година)

Лидија 308: „Врло мало сам спавала. Одмах сам се уклопила са цимеркама. Ништа ме није нервирало.“

Тања 301: „Нисам спавала до 3 сата. Размишљала сам о школи и сутрашњем дану и годинама које треба да проведем овде.“

Јелена 304: „Нисам спавала јер је то била прва ноћ и нисам могла да се прилагодим.“

Сандра 304: „За мало да пишем изјаву, који бедак, али сам се извукла. Професор Туовић је дежурао.“

Емилија 304: „Не сећам се.“

Стевић 100: „Нисам спавао. Све ми је било чудно.“

Никола 100: „Као да је јуче било када сам први пут ушао у собу 108. Никада нећу заборавити када је прве ноћи мој цимер добио ћушку због неозбиљности. Поред тога прва ноћ остаће у сећању због оног погледа на кружни ток, због аутомобила у пролазу и свог осталог света који је ужурбано ишао својим путем. Овде први пут схватиш да се дан не завршава заласком сунца.“

Александар 212: „Прва ноћ у дому.... Иако сам упознао цимере било ми је некако чудно. Неповерење према цимерима, недостатак омиљеног јастука (и одређене дозе спрајта или кока-коле) учинили су да заспим последњи и успавам се за први дан школе.“

Стефан 212: „Моја прва ноћ у дому је била луда и незаборавна. Никад у животу ми није било хладније. Нисам више осећао топлину свог драгог дома. Био сам окружен непознатим људима . Људима које срећем први пут и са којима треба да проведем део свог живота.“

Немања : „Прва ноћ у дому ми је била, па, ваљда нормална, ако се узме у обзир да прве ноћи у првој години нико ни не покушава да спава. Дежурао је, ја мислим проф. Горан, па смо се сви плашили да помолимо главе, а камо ли цела тела из апартмана 101. Врхунац је био када смо звали старије другаре да их питамо да ли смемо да идемо у тоалет после 22:00.“

Теодора 303: „Осећала сам се као да сам на екскурзији. Упознавања са новим људима била су ми посебно занимљива. Те прве вечери је нас седам спавало у једној соби.“

1. година

Милица 404: „Било ми је тешко, али брзо сам се уклопила са цимеркама. Врло мало сам спавала.“

Софија 407: „Било је супер. Цимерке сам знала од раније тако да сам се одмах уклопила.“

Стојан 108: „Нисам могао да спавам јер је цимер певао народне песме до 3 ујутру.“

Јована 407: „Све ми је сметало. Нисам спавала. Нервирало ме је кревет који је на спрату.“

Богдан 109: „Нисам спавао. Паковали смо одело. Пили смо сокове и у исто време се туширали.“

Аница 405: „Сметало ми је светло.“

Нада 403: „Много смо се смејали.“

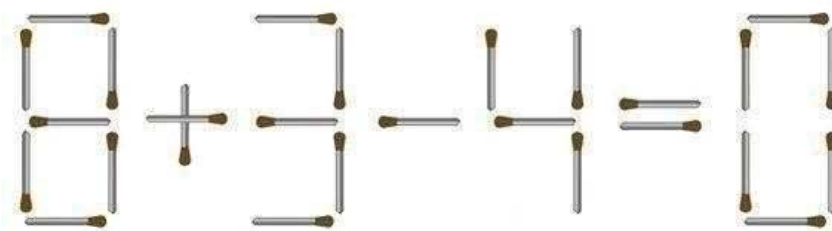
Душан 102: „Досађивао сам се са момцима у соби .... Чучавац је мучење, на њему се презнојавам.. Предлажем да нам на врата ставе ручке како бисмо могли лакше да се привикнемо. Много је лепо, нећу кући до зимског распуста

Дарко Ранчић 212 -Било је веома хладно, покрили смо се ћебадима, причали смо страшне приче за малу децу. Стефан је причао најбоље приче а и као појава је био страхан. Било ми је веома необично јер их први пут видим. За сваки случај сам се забарикадирао као Немци 1945. Било ми је баш лепо.

Жана Мариана Трокић 402

Мала рекреација за мозак: премести 1 шибицу да добијеш тачан резултат!!!

Лирско вече

Још једно у низу послењих година и 09.10.2014, у нашој Кући младих одржано је изузетно дирљиво и пријатно лирско вече. Опет су се чули многи радови и песме које су ово домско вече учинили веома посебним, уз снажне аплаузе све већег броја присутних и заинтересованих ученика.

Писање испуњава човека, свака написана реченица или строфа сведоче о одређеном периоду живота особе која их је написала; тренуцима инспирације, расположења... Било је доста тема и разних гласова, а особе које су се јако истакле и овога пута су били Немања Маринковић, средњошколац и студент Стефан Лазаревић који су нас својим исказаним мислима одушевили. На самом крају је уследила дирљива прича професорке и васпитачице ДК која је омекшала и најтврђа срца.

Комплетан доживљај су употпунили Ема и Дуле, својим гласовима и звуцима гитаре као и остали ученици: Ивановић Катарина, Милица Милошевић, Жана Мариана Прокић, Ана Марковић, Жаклина Ристић, Андријана Марјановић, Тања Милошевић, Марија Антић. Наравно,ничега не би било без Јоване Срећковић, која је водила комплетан програм и поред уобичајне првачке треме.

Поздрав до новог сусрета ускоро, а до тад сањарите и пишите.

Немања 211 и Катарина 403

ЕКО ЋОШЕ - Користи платнене торбе и цегере уместо најлонских кеса!

Најлонске кесе су велики загађивачи планете.

Просечно време употребе 1 кесе је око 20мин, а најтања пластична кеса се разлаже неколико стотина година, а оне дебље и до 1 000 год.

Дневно се у Србији неповратно потроши око 7 000 000 пластичних кеса и површина одбачених кеса може да покрије 3 Србије за само 1 годину.

За производњу 1кг полиетилена у атмосферу се отпусти најмање 2кг угљен диоксида..

РОМАНТИЧНА ПРИЧА: Град Сомбор важи за најзеленији град Европе. Најзаслужнији за његов данашњи изглед је градоначелник др Чихаш Бене. Зна се да је равничарска природа Војводине погодна за развој плућних болести, посебно туберкулозе, која је однела много живота, па и живот супруге градоначелника Сомбора, ... Зато је по његовој одлуци 1903.год цео град засађен садницама БОЋОША

Проникни у своје мисли - ПОУЧНА ПРИЧА

- Ко сам ја? - упита младић Старца. „Ти си оно што мислиш. Објанићу ти једном причом: једнога дана, поред градских зидина, у сумрак, могле су се видети две особе како се грле.
- То су тата и мама - мисли невино дете.
- То су љубавници - мисли човек покварене маште.
- То су пријатељи који се нису дуго видели - мисли човек који живи сам.
- То су два трговца који су склопили добар посао - мисли човек похлепан за новцем.
- То је отац који грли сина који се вратио из рата - мисли жена нежне душе.
- То је ћерка која грли свога оца који се вратио с пута - мисли човек ожалостен због смрти своје ћерке.
- То су заљубљени - мисли девојка која сања о љубави.
- То су двојица која се боре на смрт - мисли убојица.
- Ко зна зашто се грле? - мисли ускогрудни човек.
- Како је лепо видети две особе које се грле - мисли Божији човек.
- Свако мисли - закључи Старац - зависно од тога шта је и шта носи у себи.

Питали смо наше ученике шта их у дому чини срећним.

Рекли су да их заправо чине ситнице које могу да улепшају дан.

Рекли да су то **њихови цимери, цимерке** који су ту увек за њих, да причају, да их развеселе када су тужни.

Другови и другарице у школи са којима такође могу да деле све.

Петак најбитнији дан за све домце када се иде кући.

Најлепше када се пробуде па оду на **доручак** па још има крем за доручак или када се врате из школе - **леп ручак.**

Наши ученици очито знају да уживају у малим стварима.

Милановић Тамара 306

Да се похвалимо:

Ивана Србуљевић – Гимназија – **ПРВА** појединачно и екипно у Округу у стеном тенису. Иде на Републичко!

ВЕЉКО МИЛОШЕВИЋ – ПРВО МЕСТО средњих школа на хуманитарном турниру у стеном тенису у Јагодини!

ДОБРОВОЉНО ДАТИ КРВ илити УЧЕЊЕ ДОБРОТЕ

Цветковић Драгана 302

Јеремић Немања 203

Панић Александар 203

Арсић Микица 204,
(Стојадиновић Милош и
Јовановић Урош 313 нису на
слици), Драгутиновић
Никола 100,

Лепо је помоћи неком кога не знаш, спокојан да ће тако и теби неко непознат помоћи кад ти буде
требало и знати да никад нећеш бити сам – јер си човек.

Пошаљи поруку на 1003 – иде зима а поплавленима је још увек тешко. ДК

Šta je metempsihoza?

Lazar 107 Jovica - Nešto od mozga
Ivan 101 - Za psihu čoveka
Aleksa, Filip 109 - Mentalno obolela osoba
Nikola 111 - Čestica koja gradi hromosome u organizmu
Marko 113 Dušan 110 Sladjan 107 - Neka bolest
Srdjan 105 - Neki metal
Aleksa 105 - Nešto vezano za prenošenje duše
Jovan 106 - Nešto za um
Aleksandar 107 - Psihologija
Filip 115 - Prenosenje duše iz jednog tela u drugo

Kad je počeo i kad se završio II sv.rat?

Vlada - 1944-1949
Aleksandar 102 - 1939-1944
Aleksa 102 - 1939-1943
Veljko 106 -1941-1945
Filip 109 - 1941-1946
Dušan 109 - 1935-1944
Filip 115- 1918-1940
Dusan 115- 1935-1941
Ivan 213 - 1941-1945
Đorđe 112 - 1941-1945
Stojan 108 - 1939-1944
Marija 405 , Žana Mariana 402 , Tamara 306 , Ivana 307 ,
Dragutinović , Lazar 101 , Peđa 101 , Zoran 105 , Aleksandar 107 ,
Sladjan 107 , Miloš 107 , Nikola 208 , Nikola 115 , Dragan 110 , Marko
113 Miloš 113 Nikola 105 Ivan 114 - 1939-1945-
Aleksandar 102 -1939-1945
Ana, Kaća I Ivana 409- 1940-1946
Zlatko 313 - 19

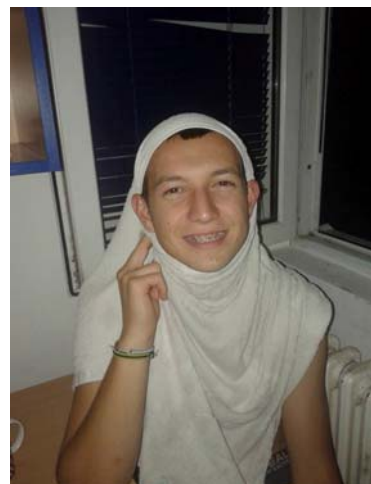
Pitanja osmislile i anketirale Marina i Katarina 301

A-Š Jelena Stojanović na fb. je upisana kao "Samo Jelena"

Finansijski tehničar, ETŠ., Slavka Đurđević" II2, soba 306
A - anakonda, zato što je moja drugarica rekla da žive u Srbiji
B - barbika, lomila sam im glave kad sam bila mala
V - Vladanka, moja sestra
G - gigatron, tamo sam kupila telefon
D - duks, jer lepi momci imaju lep duks

Đ - đak, jer je to Saška
E - ekvivalent, ne znam šta je to
Ž - žaluzine, u domu su polomljene
Z - Zagorka, lik iz serije Lud, zbnjen, normalan
I - ikona, stalno se molim pre časa kad treba da odgovaram

najsmешnija fotografija za septembar - Mita

J - Jasna, učiteljica koja uvek ima primedbu na sve
K - kozmetički salon, takva mesta retko posećujem
L - lignjoslav, volim da gledam Sunder Boba
Lj - Ljilja, razredna iz osnovne koja mi je sve opravdavala
M - minđuše, jer ne volim da ih nosim
N - Novine, uglavnom ih ne čitam
Nj - njiva, orem, kopam, čupam, sadim, spavam
O - oko, Kaća ima lepe oči
P - paradajz, to je moje omiljeno povrće
R - riba, moj horoskopski znak i neke ribe hodaju na dve noge
S - Sladaja, selo moje lepše od Pariza
T - Titanik, film koji me uvek rasplače
Ć - ćebe, služi u hladnim danima
U - učenje, redovno učim
F - fenjer, predmet odavno zaboravljen
H - harmonika, instrument bitan za folklor
C - cigare.
Č - čaša, pijem vodu iz nje
Dž - džak, brašno zna zašto
Š - Šikanja, zubar koji mi je upropastio zub.

Marina i Katarina 301

Милица Думитровић 404

Ученица прве године, мирна, тиха, смерна, а истовремено велики борац и примерна ученица. Искрена, културна и поуздана, са задовољством вам представљам Милицу Думитровић.

- Како си се определила за смер економски техничар?
- То ми је некако најлакше јер то волим, желела бих да будем књиговођа, мислим да је рачуноводство за мене.
- Како си се определила за дом и како си га замишљала?
- Због школе да не бих путовала, а и причала ми је сестра, прва асоцијација ми је била да је као на екскурзији, али сам увидела да није тако, лепо је бити у дому.

- Како си замишљала цимерке и како се слажете?
- Катарина ми је сестра, Ивана другарица коју већ знам, Тамару нисам знала али ми је и она ОК. Нисам нешто пуно размишљала о томе али ми опет није било све једно. Сестра ми је највише помогла да се прилагодим на домски живот.

- Како себе видиш за 5 година?

- Прво да завршим средњу, а онда да упишем факс.

- Који је твој хоби?

- Стрељаштво, циљ ми је да имам што више погодака и да на крају победим Катарину (немој да се љутиш) и да идем на домијаду наравно.

- Шта највише цениш код других?

- Искреност, то је најбитније, не волим да ме неко лаже, ако ја знам истину, јер у суштини се све сазна. Дружељубивост, саосећајност, кад је неко добар и уме да цени и поштује друге.

- Шта би рекла неком будућем ученику, како је у дому?

- Рекла бих му да је мени добро, да је на почетку онако мало тешко, али се човек временом навикне, да је храна добра, да су васпитачи увек ту за нас, имате коме да се пожалите и да тражите помоћ.

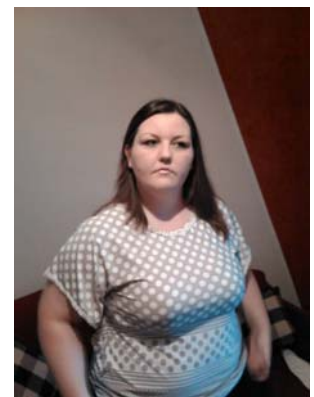
- Да ли би препоручила дом некој својој другарици?

- Дефинитивно, да.

Када сам је питала: „Шта мислиш како те други виде?“, у том тренутку је наишао Немања Маринковић 211 па је он одговорио на ово питање: „Милица је добра, наше лепотиче, воли да помогне, комуникативна је и мени врло драга.“

- Милице нешто за крај?

- „Волите неког, и неко ће волети вас“!

Јелена Мартиновић

ПЛАКЕТА ЗА НАЈБОЉЕ ГЛУМАЧКО ОСТВАРЕЊЕ у представи на Смотри глумачких остварења у Костолцу - октобар 2014 је по оцини стручног жирија припала нашој васпитачици **ВИОЛЕТИ ПЕШИЋ**.

Лига Централне Србију у ШАХУ за жене . Наше Јована Симић и Наташа Тодоровић играле за нови шах клуб Јагодина и освојиле **БРОНЗУ**

ЖАНА МАРИАНА ПРОКИЋ својом причом освојила **3. место** на конкурс "сигурнетица" о безбедности на интернету

Скоро сваког септембра и априла још од

гимназијских дана (преко 40 пута) васпитач **ТУОВИЋ ПРЕДРАГ** добровољно даје крв! **СВАКА ЧАСТ!**

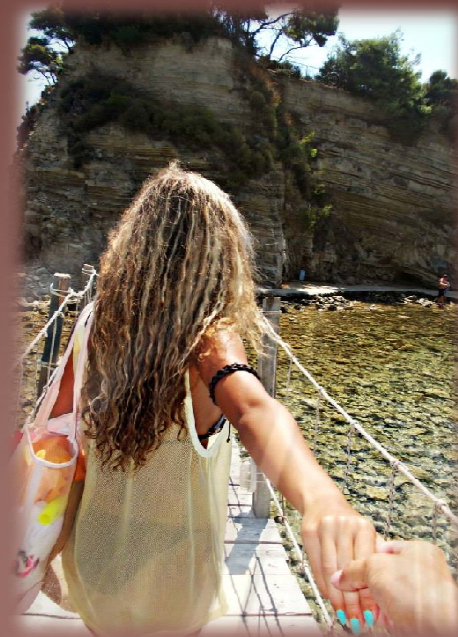

Највећи лични напредак оствариле ученице **414** - соба уредна, уче у време учења = оцине добре, а на лицима родитеља осмех поноса.

Любав = романтика = уметност

ZANIMLJIVOSTI IZ ISTORIJE ZA OTADŽBINU SVE, OD OTADŽBINE NIŠTA!

Nezabeležen slučaj - Srpski vojvoda je vratio penziju jer je mislio da je prevelika

Stepa Stepanović je zbog zasluga za prvu savezničku pobjedu u 'Velikom ratu' - Cersku bitku, postao tek drugi vojnik koji je u Srbiji dobio čin vojvode. Zaslužan je i za brz proboj solunskog fronta i izbacivanje Bugarske iz rata. Iz njegovog posleratnog života, ostala

je zabeležena ova priča.

Vojvoda Stepa Stepanović je u dugo zasluženu penziju otišao dve godine posle veličanstvenog proboja Solunskog fronta i kraja Prvog svetskog rata.

Osim porodične kuće u Kumodražu gde su mu braća živela i bavila se zemljoradnjom, vojvoda nije posedovao nikakvu drugu imovinu. Odbivši mnoge poklone i privilegije, po penzionisanju je živio u kući svog tasta Veselina Milanovića u Čačku.

Savremenici su zabeležili da Stepa Stepanović nije trpeo bilo kakve povlastice. Živeo je i radio pod parolom „otadžbini se daje sve, a od nje se ne uzima ništa“. Onda možda ni ne čudi priča o vojvodinoj prvoj penziji koju su zabeležile tadašnje novine.

Naime, Stepa Stepanović svoju prvu penziju nije ni primio!

Kada je poštar došao da mu je uruči, vojvoda ga je jednostavno poslao nazad sa naredbom da se penzija smanji jer je ... prevelika!

Stepa Stepanoviću je pripala državna penzija u vrednosti od 3.000 tadašnjih dinara. Tri hiljade dinara je u to vreme bila velika suma. Na primer, za hiljadu dinara je mogao da se kupi par najboljih volova, a za jedan dinar - sedam jaja!

- Mangupi! Mangupi! Hoće da upropaste državu! Vraćaj pare, momče! Neka bar prepolove, šta bi s tolikim parama!? - zabeleženo je da je rekao Stepa Stepanović i poslao natrag zbunjenog poštara.

I tako je vojvoda vratio penziju. Smatrao je da mu tolika suma ne priliči. Primio ju je tek kada su je prepolovili.

Do kraja života je živio kao skroman čovek. Sam je za života podigao sebi grobnicu na čačanskom groblju, supruzi ostavio novac za troškove pogreba, pripremio sebi uniformu, obući i ordenje sa kojim će ga sahraniti.

Vojvoda Stepa Stepanović je umro 27. aprila 1929. godine. Kažu da je poslednje što je rekao bilo: „Polazite napred!“.

(Jan 17, 2014 Dnevno.rs)

Проблеми и бол

"Живот је тежак." - често чујемо ову истину, али је не схватају сви у потпуности. Уместо тога људи мање - више кукају како су њихови проблеми посебна врста проблема која се неким чудом окомила управо на њих или на њихове породице, племе, класу, нацију, расу, па чак и на врсту, и никако на друге.

Ово кукање ми је веома познато, јер сам и ја имала своју улогу у томе. Живот представља низ проблема. Али ми смо ти који бирамо: **ДА ЛИ ЖЕЛИШ ДА КУКАШ НАД СВОЈИМ ПРОБЛЕМИМА ИЛИ ДА ИХ РЕШАВАШ?** Дисциплина је основно оружије за решавање свих проблема. Без дисциплине не можемо ништа решити. Оно што чини живот тешким јесте процес суочавања с проблемима и њихово решавање веома болан. Проблеми, у зависности од природе, изазивају жалост, тугу, узнемиреност, усамљеност, кривицу, жаљење, гнев, стрепњу, бол или очајање. Ово су непријатна осећања, понекад подједнако јака као и најинтензивнији физички бол. Управо због бола који догађаји и сукоби изазивају у нама, ми их зовемо проблеми.

ПРОБЛЕМИ СУ ОШТРА ГРАНИЦА ИЗМЕЂУ УСПЕХА И НЕУСПЕХА. Проблеми подстичу у нама храброст и мудрост. Због проблема ми ментално и духовно сазревамо. Као што је **Бењамин Франклин рекао:** " **Оне ствари које су болне поучне су.**" Ово је разлог због ког мудри људи уче да не стрепе, већ да радо прихватају проблеме и бол који они доносе. Већина нас и није тако мудра. Страхујући од бола који прати проблеме, скоро сви ми, у већој или мањој мери, трудимо се да их избегнемо. Ми одуговлачимо у нади да ће они сами нестати. Игноришемо их, заборављамо и правимо се да не постоје. (Употребљавамо и дроге да би смо их што лакше игнорисали и да бисмо отупели и заборавили узрок бола.) Тежимо да их заборавимо, трудимо се да се из њих извучемо уместо да их решимо.

Када избегнемо праву патњу коју стварају проблеми, ми истовремено избегавамо и развој који је последица, заправо награда за решавање проблема. Себе треба да научимо потреби за патњом и њеној вредности, као и нужности суочавања са проблемима и искуством бола које они носе. Као што рекох, дисциплина је основно оруђе за решавање проблема. Постаје јасно да је ово оруђе; техника патње. Дакле, када учимо себе дисциплини, онда учимо себе како да патимо и сазревамо.

Неуроza настаје када избегавамо патњу и игноришемо реалност.

Постоје 4 технике патње: **Одлагање задовољења, прихватање одговорности, посвећеност истини и балансирање.** Као што ћете видети у следећем броју ово нису сложена оруђа за чију је употребу потребно дуго увежбавање. Напротив, то су веома једноставна оруђа и скоро сва деца науче њима да баратају пре него што напуне 10 година. Упркос томе, председници и краљеви често заборављају да се њима служе, све до сопствене пропасти. Проблем не лежи у сложености ових оруђа, већ у вољи да се она употребе. То су оруђа која човеку помажу да се суочи са болом, а не да га избегава, и ако неко жели да избегне легитимну патњу, онда ће свакако избећи и употребу овог оруђа. Ми ћемо, у следећем броју, након анализа сваког појединачног оруђа, проучити вољу да се она употребе, а то се зове љубав.

Избор текста Јелена Милошевић

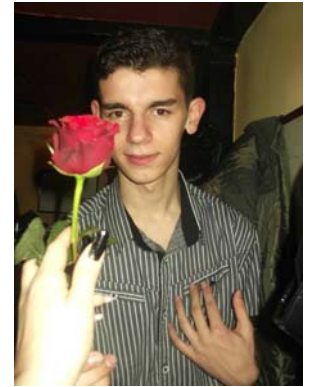

"Једном се живи" - реченица коју користимо кад планирамо да учинимо неку глупост.

Научите да кажете НЕ. Сваки пут када кажете "НЕ" нечему што је неисправно, рекли сте "ДА" нечему што је исправно. Р. Шарма

Најромантичније пријатељско писмо

101 разлог зашто ВОЛИМ ЈЕ:

1. Зато што се зовеш као жена Новака Ђоковића. 2. Зато што још увек није попила Соса - Солу коју сам јој купио, а знам колико је воли. 3. Зато што је најбољи психолог. 4. Зато што је имала најбоље цимерке и доцимерке. 5. Зато што сам јој ја приоритет, мада у задње време... 6. Зато што јој је ЛОКНИЦА најбоља другарица. 7. Зато што је посебна. 8. Зато што има најлепши и најдивнији осмех. 9. Зато што воли "АМАДЕУС". 10. Зато што волимо исту песму. 11. Зато што воли СЕРГЕЈА ЂЕТКОВИЋА. 12. Зато што ме чека на скајп да ми прича причу. 13. Зато што је моја мајка жели за снајку. 14. Зато што је научила да користи скајп због мене. 15. Зато што је најпопуларнија девојка. 16. Зато што ми недостаје. 17. Зато што ми прича како јој је било у стану. 18. Зато што је једина девојка која се буни када јој платим пиће. 19. Зато што заједно присуствујемо концертима АМАДЕУСА. 20. Зато што не воли да јој неко седи на кревету. 21. Зато што се стално телепатишемо. 22. Зато што ме њена мајка воли. 23. Зато што је најинтелигентнија особа, и схвата шта желим да кажем пре него што завршим реченицу. 24. Зато што ми показује шта ће да обуче, и када ја кажем да то није добро, она одевну комбинаију промени. 25. Зато што прича са мном док се шета кроз "РОДУ". 26. Зато што ми упада у реч док причамо. 27. Зато што воли што тренирам фудбал. 28. Зато што игра фолклор. 29. Зато што су њене другарице много лепе. 30. Зато што кад излази негде она зове и мене и ако зна да нећу доћи. 31. Зато што није никад изашла у "ПОДРУМЧЕ". 32. Зато што не воли изненађења. 33. Зато што ми је најлуђа. 34. Зато што је ретардирана. 35. Зато што ће ме водити у Београд. 36. Зато што када причамо на скајпу она жели да прича са мојим родитељима. 37. Зато што ми препоручује које психолошке романе да прочитам. 38. Зато што је њен тата најбољи. 39. Зато што воли палачинке. 40. Зато што ми верује. 41. Зато што хоће да иде са мном у Беч. 42. Зато што ми шаље слике које нико нема. 43. Зато што је ту кад ми треба. 44. Зато што ми увек поправи расположење кад сам тужан. 45. Зато што је волим и она је тога свесна. 46. Зато што не воли да се слика, али када ја то затражим не прави проблем. 47. Зато што јој не смета када јој додељујем надимке. 48. Зато што воли да пије TEQUILU 49. Зато што са мном прича до 3 ујутру и ако треба да иде у школу. 50. Зато што, док причамо она изађе из собе у ходник, али када је професори опомену оне оде у учионицу само да бисмо наставили разговор. 51. Зато што има кућу на 4 спрата. 52. Зато што има канцеларију. 53. Зато што има белу, кожна фотељу. 54. Зато што ће њен тата да ме запосли. 55. Зато што једва чека да дође у Кг. 56. Зато што више воли да шета него да седи по кафићима. 57. Зато што има лепе комшике. 58. Зато што њен тата свира. 59. Зато што мени прича како би волела да јој изгледа 18. рођендан. 60. Зато што је популарна на АСК-у. 61. Зато што ми каже ако јој нешто смета код мене. 62. Зато што ме САЊА. 63. Зато што издваја време за мене и поред тога што је стално заузета. 64. Зато што иде у теретану. 65. Зато што има плочице. 66. Зато што ме увек пита да одговорим на анкету. 67. Зато што не воли инат, али понекад се инати. 68. Зато што је будући економац. 69. Зато што слуша кад јој свирам клавијатуру. 70. Зато што може да сачека да ја напишем све ово. 71. Зато што причамо на скајпу до 4 јујутру. 72. Зато што јој не лупа срце. 73. Зато што јој момци прилазе, а она их све испаљује. 74. Зато што је БАШ НАФУРАНА. 75. Зато што има "добре" школске другарице. 76. Зато што мења ствари које мени сметају. 77. Зато што воли киви. 78. Зато што се увек јави када дође у Кг. 79. Зато што је опасан психолог и по слици може да процени особу. 80. Зато што пише семинарске радове. 81. Зато што неће да мења телефон и ако је стар и нема маску. 82. Зато што увек обрише поруке које је чувала да би моја, километарска стигла. 83. Зато што би свуда пошла са мном. 84. Зато што када је изнервирам она то отворено каже. 85. Зато што је искрена према мени. 86. Зато што ми прича све оно што њој неко прича. 87. Зато што сам јој ја приоритет ма кад год да се јавим. 88. Зато што сви постају

мање битни када ја пустим поруку. 89. Зато што мени најбрже одговара на поруке. 90. Зато што је најлепша. 91. Зато што је најзгоднија. 92. Зато што разуме када јој кажем да ме зове Маја. 93. Зато што јој треба 3 сата да усиса један спрат. 94. Зато што је вредна. 95. Зато што жели да помогне мојој мајци. 96. Зато што има опасну сестру. 97. Зато што има 2 куће. 98. Зато што не жели да иде из СРБИЈЕ. 99. Зато што има 101 разлог због ког ме воли, а написала је само 50. 100. Зато што је *_*В*О*Л*И*М*_* 101. <3.

Написао Марко Стаменковић другарици

Радите оно што је исправно, а не популарно. Нејбоље је најчешће најтеже. Р. Шарма.

Тај осећај

Он. Тако обична реч, а тако пуно...осећања. Доволjno је да само кажем: он, и већ ми се све мисли ускومهњају. Лагала бих ако бих рекла да ми срце jaче закуца на помен његовог имена, а опет, осећам неко чудно узбуђење.

Да ли је нормално да се осмехнем сваки пут када ми се његова слика створи у глави?! Ја мислим да није...или можда јесте? Вероватно би ми све ово изгледало нормалније да смо некад у животу причали. Али, нисмо.

Давно ми се свиђао један друг. Мислим да сам се и ја њему свиђала. И супер смо се дружили све до осмог, а онда је постајао све гори. А овог и не знам тако добро. Једино што знам јесте да ми се свиђа. Да ли постоји љубав на први поглед? Дефинитивно је у мом случају одговор: не. А опет... размишљам о њему. Не маштам о њему јер, не знам, не могу да нас замислим заједно, а желела бих. Вероватно би сада неки рекли да смо заглавлени између љубави и пријатељства. Али није тако. Ја се осећам као да ми он није ништа али...uh, то али! Не знам, као да ми нешто каже да ми је драг. Верујем и даље у оно: да деčаци први прилазе. И таčka. Да, можда сам праисторијска, али ја сам оно што јесам, и добро ми је.

А он? Шта је он? Не знам. Bravo за мене!

Као да неко каже да је заљубљен, а да не зна у кога. Само што ја нисам заљубљена, или ишта слично томе. Само осећам некакво узбуђење када га се сетим.

Како-год, осећај ми се свиђа. Да, знам да је свет леп када санјамо, али не може се довека санјати, зар не? Ћирибу-ѿириба и магија је готова! Не морамо да будемо у веzi и "volimo се" не знам колико у петнаест година, али ми може бити пријатељ, зар не? Можемо да причамо, смејемо се и глупирамо заједно. Vолела бих да знам да ли ми се он свиђа на онај наçин.

Не знам шта бих више писала. Осим да је он вредан за упознавање. Vолела бих да ми буде пријатељ, макар и сваки пут утрнула када га видим.

Да ли је то много?

Милица Милошевић 415

П О К Р Е Н И С Е

Дани обликују наш живот. Док живимо своје дане, стварамо своје године, обликујемо свој живот. Речи, мисли, храна, идеје и дела која чинимо одређују наш живот.

Да би снага у нама могла да расте, морамо да је користимо. Што више вежбамо, она је већа.

Мале одлуке постају велике временом. **НЕ ПОСТОЈИ НЕБИТАН ДАН.**

Најбољи међу нама, нису даровитији од нас. Они само сваког дана праве мале кораке, а дани прерасту у недеље, недеље у године и за час, ето нас на ИЗУЗЕТНОМ МЕСТУ.

„Пут ка величанствености“ - Робин Шарма

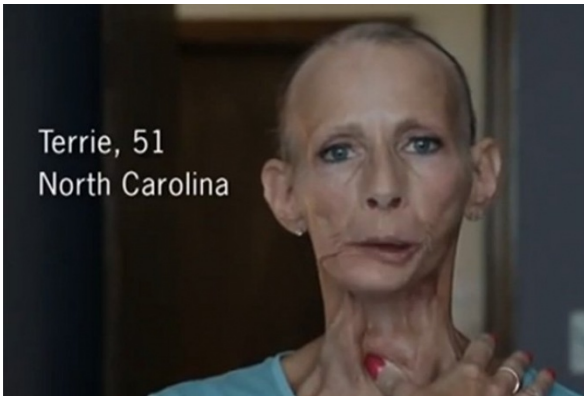
Razlog više da budete nepušač

Potpuna ZABRANA PUŠENJA na svim javnim i radnim mestima!

Kao jedna od 170 potpisnica Okvirne konvencije Svetske zdravstvene organizacije o kontroli duvana, Srbija sad i kao kandidat za EU ima obavezu da u naredne dve godine usaglasi zakone o kontroli duvana sa novim pravilima.

Promene u zakonu:

- U ugostiteljskim objektima biće potpuno zabranjeno pušenje
- Na svakoj paklici moraće da bude slika koja dočarava posledice pušenja, recimo zastrašujuć snimak pluća
- Zabranjuju se slim i cigarete sa mentolom
- E-cigareta mora biti zabranjena svugde gde nije dozvoljeno ni pušenje "obične"

Terrie, 51
North Carolina

Teri Hol, borac protiv pušenja i njegova žrtva

Teri Hol je u reklami koja je šokirala, ali i podstakla na razmišljanje veliki broj ljudi, pokazala kako je pušenje uticalo na njen organizam. Višedecenijsko konzumiranje cigareta dovelo je do toga da su njenu jutarnju rutinu činili

nameštanje veštačkih zuba, stavljanje perike i ventila na stromi.

Doktor Tom Friden, direktor Centra za kontrolu i prevenciju bolesti, izrazio je žaljenje zbog Terine smrti (2013.).

- Ona je želela da spase one koji su se suočavali sa istom bolesti i operacijom kao i ona. Bila je inspiracija - rekao je on.

BORBA TERI HOL PROTIV PUŠENJA

Teri Hol je počela da puši kao gimnazijalka. Dvadeset godina kasnije, 2001. u 40. godini obolela je od raka usta. Uprkos bolesti, nastavila je sa pušenjem tokom terapija zračenja. Kada joj je dijagnostikovano i rak grla, Teri je odlučila da je krajnje vreme da se oslobodi pušenja.

Postala je neumorni zagovornik protiv ovog poroka držeći u školama i raznim društvenim događajima govore o opasnostima pušenja.

- Neće svi koji puše hodati okolo sa rupom u vratu, neće svako dobiti rak, ali će pušenje, na ovaj ili onaj način, uticati na njihov život - rekla je Teri u intervjuu.

Pušenje je njoj donelo kancer koji se proširio na mozak. Teri je bitku na kraju izgubila, ali su rezultati njene borbe značajni: Centar je objavio rezultate istraživanja koje je pokazalo da je kampanja sa Teri Hol podstakla najmanje 100.000 Amerikanaca da ostave pušenje.

ПРОМЕНА

По мраку који се видео кроз прозор, знала је да је јутро још далеко. Више се није сећала шта је сањала кад је отворила очи. Пробудио ју је непријатан осећај бола у стомаку. Сваки део тела имао је свој бол, чак више врста.

- Откуд сад то? - помислила је.

Ово је био неки нови, до сада непознати бол. Превртала се по кревету и на крају схватила да мора да устане.

Бледо ружичаста тачка која је личила на крв, на месту где је није очекивала и где никако није смела да буде, заледила ју је у тренутку .

- Немогуће! Не, то стварно није могуће. Не то њој не може да се деси. Па она је радила све како треба да буде здрава. Неће ваљда живот опет да је поучи да је једино несигурност сигурна, да ни за шта на свету нема гаранције и да је једино правило у животу да "нема правила". Зар је све ово што се трудила све ове године узалуд?

Тихо је заплакала пазећи да не пробуди укућане. Ма не, то ипак није истина. Зар је све без смисла? Зауоставила је своје црне мисли. Али шта друго може да буде? Да ли уопште нешто друго и може да буде? Обећала је да ће сада редовно ићи доктору на контроле. Ха, она и њена веровања у моћ мисли, моћ биља. Или је ово живот куша, шаљући јој болест, да докаже да је оно у шта је веровала заиста могуће? Да је вера моћнија од реалности.? Да ли и сада игра ту игру, уједно луда од страха и мазохистички радознала.? Не, не, заустављала је мисли. За такав испит сада није имала снаге..... али мисли нису слушале. О тај чаробни мозак, коме се дивила, куда нас све води? У које све мрачне дубине.

- Да ли је ово заслужила? Где је погрешила?

- Али ко још добија према заслугама?

- Добро, у то је увек веровала, али све што верујемо пада у воду кад се ослонац само мало заљуља. Како само мало ствари може све да окрене наглавачке, да нам сруши свет.

- Не, не, не. Али, ако ово ипак не буде оно најгоре, шта да обећа животу? Шта није добро радила? Шта је пропустила? Било јој је лепо, коначно је била задовољна, испуњена; посао, породица, здравље... све је то било ок и више од задовољавајућег...

- Зашто да јој се сад ово деси? А опет, никад није добро да се ово деси.

- Многи преживе? Бориће се.

Али и да она буде једна од њих, биће јој ускраћено неколико година живота, а већ је била у зрелим годинама..... Па болнице, операције, зрачења. Шта ће после тога остати од ње? Колико јој је остало? Хоће ли моћи још неку жељу да испуни себи пре него је болови онеспособе?

Можда је себи остала дужна бар једне књиге о свим дивним људима са којима је живела и које је пустила у свој живот. Могла је да буде мало активнија, више да буде у природи, мање у кући, више да шета, мање да седи. Можда да проба неки нови спорт, да скочи.....замислила је себе изнад планина и..... у трену се тргла.

Ставила је руку на срце. Била је мокра од зноја.

Шта? Сањала је?

Ух. Какво олакшање и радост помешани са ужасом преживљеног. Дата јој је нова шанса и она ће је пригрлити. Није ни сачекала да сване. Разумела је поруку. Кренула је да испуни оно што је обећала себи.

Укључила је компјутер. Писаће, писаће, писаће.... јер има о чему..... Само да види шта прво да почне.

Док се двоумила шта прво да напише, само на трен укључи интернет.

Прсти сами додирнуше две типке.

На екрану се појави добро познати знак: ₯Б.

Ђурђина Андрејић

“Све што сашијем оргнално је и посебно”

Често је виђате; она је како волим да кажем „она мала црвена“. Девојка са осмехом на лицу. Пуна позитивне енергије, која вас једноставно зачара. Луда и шашава, спремна за несташлуке. Једноставно ме очарала и сада је постала неизоставни део моје свакодневице, она ми улепша дан

Ево неколико малих али занимљивих питања која сам поставила Ђурђини.

- Засто си уписала смер модни кројач?

Па ако ћемо искрено, није то била моја жеља, већ ето онако, јер нисам знала шта друго да упишем. И онда је моја мајка предложила, а ја сам се сложила.

- Да ли си се покајала зато што си уписала овај смер?

Да на почетку. Та мисао ми је пролазила бар 100 пута на дан кроз главу. Најгоре је било првог дана, када сам ушла у учионицу пуну девојака које су гледале у мене. Тада сам желела да сам кући, што даље од те школе. Време је је пролазило, а ја сам заволела моје школске другарице, чак сам схватила да имамо доста тога заједничког. Све смо залуђене модом. То је нешто што све волимо. И сад сам веома срећна што сам уписала овај смер. Поготово ми се свиђа то што могу самој себи да шијем одећу. Све што сашијем је оргилнално, јер је мојих руку дело.

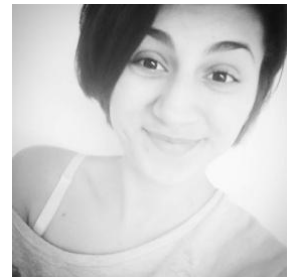
- Које је твоје мишљење о дому?

Хмм, па занимљиво је овде. Али понеки пут зна да гуши. Има дана када мрзим све и свакога, јер ево није лако са толико душа у једној згради. Тада само желим да сам код куће, у својој соби са својим родитељма. Али наравно да има и добрих страна. Стварно волим заједничке оброке, дружење по дому. Волим да се глумирам са другарицама, да се смејем са пријатељима и изводим свакакве несташлуке. Мислим да ћу одавде поћи са безброј лепих успомена и добрих пријатеља.

- Да ли би ти уписала своју децу у дом?

Уфф ...тешко питање. Волела бих да моја деца у својим најлуђим годинама буду поред мене, јер би ми било лакше. Могла бих да их надгледам, јер знам шта сам ја све радила, а да моји нису знали. Али са друге стране у дому би стекли осећај за одговорност и искуства која ће им

служити у животу.

Андријана Марјановић

Знање се увек исплати!

Наш ученик Марко Милошевић (100) добитник је Октобарске награде Града Јагодине у износу од 50 000дин. као најбољи ученик Прве техничке школе. Ову лепу вест с нама је

поделио његов цимер Драгутинац. Лепо је кад се радујемо туђим успесима!

(НЕ) СВАКОДНЕВНЕ СИТУАЦИЈЕ У КУЋИ МЛАДИХ

- Учите децо! - најчешћа реченица коју говоре васпитачи, а најчешћи одговор је:Немам данас ништа. Не волим да учим! Не умем да учим! Досадно ми је да учим!
- Учите шире од школских предмета. Тако напредујете и интелектуално растете. - упорни су даље васпитачи, али и ученици:"Ја мислим да сам довољно интелектуално развијен!"

И тако стална „борба“. Деси се да и васпитачима понекад понестане енергије, али се готово увек у таквим тренуцима појави однекуд ученик који гле чуда „ВОЛИ ДА УЧИ и још чудније УМЕ ДА УЧИ“. Следи прича о једном таквом:

Због галаме у учионици, позове васпитач двојицу ученика првог разреда у канцеларију: „ У учионици се не прича. Седите овде и учите... само да знате да учење није казна, већ привилегија.“

- Нисмо ми причали, само сам се кад сам Вас видео окренуо да осталим ученицима кажем да идете.
- Добро, добро, него...учите још мало, па ћу да вас преслишам.
- Мене можете и одмах да преслишате - опет каже исти ученик.

- Него да видимо прво како учите. Како подвлачите? Подвлачи се само кључна реч. - тако васпитач почне да им објашњава. Један ученик слуша, а онај исти дискретно додаје по коју реч : ..... да мозак воли и реч и слику и да се учи помоћу асоцијација, слика, да се непознати појам памти везујући се за познати.....
- Еј, па ти изгледа знаш да учиш? Како се зовеш?- изненади се васпитач најпријатније могуће.
- Зovem се **Стефан Симић** . Знам - скромно каже ученик - читао сам књигу „Супер памћење“. Имам пдврзију те књиге у телефону - показује телефон.
- Не могу да верујем: Читао си Тони Бузана и његове књиге о теоријама учења. У телефону имаш „слику

књиге“!? Па то је ДИВНО и данас тако ретко. Како си дошао до тих књига?

- Препоручио ми је један рођак. Он је при војсци у специјалним јединицама. Он је показао мојој сестри како да вежба памћење, тј.развија мозак, па сам поред ње почео и ја то да вежбам. За сада могу да запамтим и редом набројим 43 неповезана појма.
- Браво. Моћи мозга су неограничене... - васпитач се све више одушевљава: „ А ти беше тренираш нешто? Фудбал?
- Не. Кик бокс.
- Хм, занимљиво. Како си се одлучио за тај спорт? Да те није неко малтретирао? - шали се васпитач.
- Јесте. У шестом разреду смо се преселили у други град и дошли у другу школу (Стефан је из Краљева).Сви су се међусобно знали, а ја сам био сам. Био сам несрећан и повучен. Остали ученици ме нису толико малтретирали колико су ме сматрали слабићем и нису се дружили са мном. Има ту и моје одговорности, јер сам и сам избегавао друштво и био нервозан и несигуран. Само сам седео у кући и играо се с браћом. И школу сам запоставио и ништа ме није занимало. Онда је у седмом разреду једанан мој друг поменуо кик бокс, па сам га ја подржао како би заједно почели да тренирамо. Прва 2 месеца су била страшно тешка, хтео сам да одустанем, али су ме бодрили да издржим један професор и отац. Рекли су да ће то да ми користи у животу и кад је прошао тај тежак период, посветио сам се том спорту и за 6 месеци је све постало другачије. Од неког ко је био неспретан постао сам као рођен за тај спорт.

- Браво! Колико поуке из твог искуства: „**имаш проблем и тражиш решење, не одустајеш и кад је тешко и временом све се мења**“. А друштво? Како је променило однос према теби?
- Кад су ме видели у рингу, почели су да ме гледају другим очима. Нисам више био слабић, а и ја сам се променио; постао сам опуштенији, самоувернији; стекао сам самопоуздање... и ја сам њих боље упознао и с њима постао бољи него са старим друговима, за којима сам толико патио. Ојачао сам не само физички него и психички. Знате, сваки спорт има и психички тренинг кроз аутоугестију: „**можеш ти то, успећеш**“ и слично. Сад више не боксујем. Тренирам ММА – то су мало опасније борбе, али да ли ћу то наставити озбиљно одлучићу после 18 године. Сад ми је то добра рекреација.
- Говориш зрелије од својих година. Која си школа? Планираш ли нешто после средње школе?
- Техничар обезбеђења сам. Волео бих кад би могао да се запослим и да студирам..
- Зашто? Да ли твоји немају да ти плаћају факултет?
- Можда би имали, али ја не желим да ме родитељи издржавају, већ да ја њима помогнем. Имам старију сестру и 3 млађа брата.
- Одлично. Како одговорно размишљаш за разлику од многих твојих вршњака. А сад да видимо у пракси, како функционише твоје памћење..

Стефан је врло лако, јасно и занимљиво испричао лекцију из историје коју је учио и тако на делу потврдио све оно што је причао.

И ето због оваквих ситуација и ученика, кад се чини да су сви бродови потонули, увек се појави неки светионик, који чини да је посао васпитача један од најлепших.

ДК

НЕМАЊА МАРИНКОВИЋ 25.октобра 2014 у Сомбору на 6. фестивалу љубавне поезије добио посебну награду за **НАЈБОЉУ ПРОЗУ**

БИСЕРИ

- Немања М. јеси чуо у музеју Милана Коњовића како је човек живео здраво и доживео 95 година, пропутовао цео свет и насликао 6000 слика ?- каже ДК Немањи.

- 6 000 слика? Није то ништа. Ми смо данас са 18 година већ направили толико селфија да се ни број не зна...- опуштено ће Јеремић Немања.

- Ја толико волим да филозофирам, да је боље да сам уписала филолошку гимназију. - Нада.

- Зашто не користите довољно предност коју имате у дому у односу на вршњаке јер имате васпитаче? Питајте, користите наша знања. Има нас довољно да међу нама нађете оног ко вам одговара и кога можете да питате било шта из било које области; - прича васпитачица са ученицом , а онда почиње да набраја важне области живота учење, здравље, породица, посао.... па на крају дода: мода, стилови облачења.... Гледа је ученица па ће:
- Ви нисте та с којом би могли о моди да причамо.
- Нисам .... Зашто питаш? Види се?
- Хм, хм.

ПОЗИТИВНО ЦИНКАРЕЊЕ или ЛЕТТО је бити ЗАХВАЛАН – то је пут ка СРЕЋИ

Немања Маринковић - Хоћу да похвалим Катарину Димитријевић јер је покушала да пуца лошије да би ја био бољи, али није успела

Желимо да похвалимо нашег друга Николу Митића-Пуфту, зато што се сетио нас и купио нам је чоколаду на екскурзији. Воле те твоје другарице **Јеца, Анђела и Кркићка (305)**

Наташа Минић - Желела бих да похвалим своју цимерку Пареру да је постала штреберка и да има четири петице.

Александра Бошковић - Немања Маринковић ми сваке недеље носи кофер до 4.спрата чак и кад му кажем да могу сама.

Ивана Србуљевић - похвалићу Вељка Милошевића јер ме на сваком турниру бодрио и навијао за мене. Поддржава ме у спорту и жели да успем. Захвална сам му на томе. Много пута кад ми се није тренирало или сам имала неке друге обавезе, он је долазио код мене и буквално ме "одвлачио на тренинг. Велики поз за Вељка. Заслужио је чоколаду.

Даница Милосављевић - Мој друг Димитрије је спавао ван дома како би мене и Виринку могао да испрати на екскурзију у 4сата ујутру.

Јеремић Немања : Дача 203 научио да одело не оставља по столовима него у ормар.

Жана Мариана - захваљујем се мојим цимеркама Ани и Маји што ме буде за школу.

А - Ш НИКОЛА ДРАГУТИНОВИЋ

Одличан ђак Гимназије, планира да студира медицину

А - Амајлија, ствар која нам доноси срећу
Б- Брзина, снажни налет адреналина
В- Ваздух који удишемо...
Г- Говор, најјаче људско оружје
Д- Доктор, моје будуће занимање
Ђ- Ђак, оно што смо ми сада
Е- Енергија, оно што покреће свет
Ж- Живот, највреднија ствар коју имамо
З- Залазак сунца, најлепши део дана
И- Италија, једна од земаља које смо посетили на екскурзији
Ј- Јеловац, место у коме живим
К-., Кафана је моја судбина" - једна од најпознатијих народних

песама

Л- Лифт, може вас извести у неслућене висине...

Љ- Љубав, највећи уздисај у животу...

М- Мајка, особа која је увек ту када вам затреба..

Н- Несаница, узрок многих непроспаваних ноћи

Њ- Његош, један од најзначајних пицаса српске књижевности

О- Око, један од најсложенијих људских органа

П- Престо, столица око које су вођени небројени ратови...

Р- Рад, особина која нам увек доноси добро

С- Сајам, светска изложба разних предмета и светске баштине

Т- Тактика, има је свуда, и без ње не можемо доћи до онога што желимо

Ђ- Ђуран, један од многобројних ресторана у граду...

У- Уругвај, земља Јужне Америке у којој је одиграна радња филма „Монтевидео“

- Ф- Флора и фауна, биљни и животињски свет
- Х- Хамлет, човек између два света
- Ц- Црвена боја, боја љубави
- Ч- Чаша воде, испијмо је до дна!
- Џ- Џак, носићеш га на леђима ако не завршиш школу
- Ш- Школа, место где постајемо људи

6 савета да убрзате ваш паметни телефон

Да ли вам телефон ради спорије него када сте га купили? Ако је ваш одговор да онда прочитајте пар ових савета који вам могу помоћи.

1. Редовно искључите непотребне апликације у task-manager-у вашег телефона.
2. Када користите неку захтевнију апликацију или играте неку игру **искључите** опцију **штедње енергије (power saver)** која штеди батерију вашег телефона али и утиче на брзину вашег смартфона.
3. Користите апликације за чишћење меморије и

система телефона (пр. Clean Master).

4. Избришите непотребне апликације које више не користите како бисте ослободили меморију уређаја.
5. Избегавајте коришћење анимираних позадина и апликација које раде у позадини.
6. Ажурирајте систем вашег телефона на новију верзију ако је то доступно. Али пре тога извршите бекап података.

Ово би требало да вам помогне да бар мало убрзате свој смартфон. Ако вам и после овога телефон буде споро радио најбоље је да вратите ваш телефон на фабричка подешавања. Али пре тога обавезно сачувајте све ваше податке на неко друго место (пр. Рачунар.), јер се овим бришу сви подаци са вашег смартфона.

Милош Кукић 207.

Лепо и важно да ДомИНо постоји

Драган Тодоровић - наш бивши ученик, завршио Факултет политичких наука - смер новинарство и комунологије у Београду, сада новинар радио станице Центар у Свилајнцу :(2 пута је држао веома занимљива и поучна предавања ученицима), затражи ми један стари број ДомИНа и рече:

"Читам неке старе бројеве ДомИНа у последње време и тек сад схватам колико је важно и лепо да он постоји. Имамо успомене на тај период живота заувек. Лепо је знати да си део нечега тако лепог као што је дом..

Верујем да доста људи мисли тако".

Од скоро на youtube-у, наш први мини филм на званичном каналу. Захваљујући васпитачици Јелени Мартиновић и ученику Кукић Милошу..

<http://www.youtube.com/watch?v=eEHmaOqhJqA>

Насловна страна , добровољни даваоци крви 2.стр. смешне фот, 27. стр. Фото успеси. , 28.стр. фото из дома. средња страна - љубав = романтика

Издавач: ДУСЦ"Јагодина"

редакција: директор **Марко Маљковић**; осмислила и уредила васпитачица **Драгана Киклић**; васпитач сарадник **Јелена Мартиновић**,

ученици новинари: студент **Стефан Лазаревић**, **Милош Кукић**, **Немања Маринковић**, **Жана Мариана Трокић**, **Милица Милошевић**, **Марко Стаменковић**, **Марина Марјановић**, **Катарина Радисављевић**, **Сашка Никодијевић**, **Катарина Димитријевић**, **Јелена Милошевић**, **Тамара Милановић**, **Драган Тодоровић** **фотографије**: **Александра Бошковић**, са ФБ-а ученика;

Штампа: „Златна књига“ - Јагодина,

Тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

